

[Bernhard Baunsgaard.]

terne skal søge forlig, skal påpege fejl begået af den ene eller den anden part.

Jeg er også glad for, at det gennem bekendtgørelsen er pålagt amtsskatteinspektorerne at sende en genpart af sagsfremstillingen til klageren. Man kan vel nok sige, at det ikke er helt logisk, at man gør det, fordi landsskatteretten har det jo som pligt, og klageren skulle principielt kunne være ligeglad med, om han får denne sagsfremstilling. Alligevel vil en klager finde, at det er et væsentligt fremskridt.

Min frygt bygger nu på, at landsskatteretten i for høj grad skal stole på, at alle 25 amtsskatteinspektorer er lige så dygtige som personalet i landsskatteretten, altså at de med andre ord kan nå den fulde opklaring rundt om i landet af de forhold, der klages over. Jeg må sige, at min frygt underbygges, når man i punkt 9 i lovforslaget siger, at man kan benytte dette, at det har været behandlet af amtsskatteinspektorerne, til at afvise, at klageren kan komme til mundtlig forhandling. Det finder jeg ikke betryggende for klageren, og jeg finder det, må jeg sige, ikke betryggende, at det ikke er landsskatteretten, der nu har pligten helt og ubetinget til at søge at få den rigtige sagsfremstilling frem. Jeg håber, at vi kan komme ind på en drøftelse af dette i udvalget, og at min frygt kan svinde.

Hagen Hagensen (KF):

Den opfordring, som kom med folketingets beslutning for nogle år siden til den daværende regering om at sørge for, at der blev gjort noget ved landsskatterettens meget lange behandlingstid gik jo, ud over at påpege, at man måtte sørge for, at klagerne blev klaret inden for en rimelig tid, også på, at man samtidig skulle sørge for, at sagerne blev forsvarligt og ligeligt behandlet i forhold til den enkelte skatteyder.

Siden folketingsbeslutningen fra 1973 er der, om end noget langsomt, sket forbedringer i behandlingen af klagesager til landsskatteretten. Man har dog endnu ikke nået at få klaret den tidsmæssige del af det, men man er nået et stykke på vej. Det gælder navnlig sagernes forberedelse, der gennem ændrede ordninger er blevet både forenklet og bragt i noget nærmere forbindelse med klageren. Dermed skulle der være skabt en

mulighed for afklaring og vel også afgørelse på lokalt plan. Men det er blot ikke nok, og det foreliggende lovforslag er det desværre heller ikke. Det er en ny lap på en gammel klædning, der ikke længere passer nogen.

Det er ikke landsskatteretten som sådan, der er noget i vejen med. Det er systemet, der ikke er tidssvarende. Langt flere sager kunne hensigtsmæssigt afgøres på lokalt plan, hvor der langt lettere tilvejebringes umiddelbarhed mellem skatteyderen og det organ, der skal afgøre sagen. Der kan ikke praktisk skabes den samme mulighed for en sådan umiddelbarhed, når sagen skal afgøres af landsskatteretten. Det er kun et fåtal af sager, der forelægges mundtligt for landsskatterettens medlemmer, og hvis det var væsentlig flere, ville rettens arbejde gå meget mere i stå.

Det må være en mere omfattende nyordning, der skal til, en nyordning, der lægger den endelige afgørelse af skatteansættelser i høj grad ud på lokalt plan, selvsagt stadig med adgang til domstolsprøvelse. Både de nuværende skatteråd og de amtskatteråd, der findes — og de sidste kan uden synderlig bekostning omdannes til amtsskatteretter — er egnede organer til afgørelse af en betydelig mængde sager. For at citere fra lovforslaget:

„... hvor afgørelsen ikke forventes at give anledning til rimelig tvivl.“

Ved lokal behandling i videre omfang bliver sager afgjort hurtigere, og landsskatterettens behandlingstid vil derfor også gå ned, allerede fordi man får færre sager.

Jeg tvivler om, at lovforslaget, som det er, vil give klagesagerne ved landsskatteretten den forsvarlige behandling, der skal betrygge borgerne, såfremt der ved afgørelsen af en sag kun skal deltage én af rettens embedsmænd og i øvrigt et udnævnt eller valgt medlem af retten.

Også afgørelse af afvisninger og genoptagelse uden deltagelse af rettens læge medlemmer forekommer mig at være noget betænkeligt.

Der er en række enkeltheder, som vi bør drøfte i udvalget, og som jeg derfor ikke skal gå nærmere ind på her. Vi er rede til at forhandle om det foreliggende lovforslag, men vil gøre det med det sigte at søge skattesagerne behandling forenklet og afgjort nærmere ved borgeren, således at det også